

©Copyright 1997

by Caroline Myss care are toate drepturile

Titlul original *Why People Don't Heal and How They Can*

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu Harmony Books, o diviziune a Random House Inc., New York, New York, SUA, care își rezervă toate drepturile.

Tehnoredactare Felicia Drăgușin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MYSS, CAROLINE.

De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem? /Caroline Myss -
București : For You, 2007

ISBN (13) 978-973-7978-91-2

615.85

Copyright © 2007, Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone 0724212695;
e-mail: foryou@editura-foryou.ro;
editura_foryou@yahoo.com;
website: <http://www.editura-foryou.ro>

Printed in Romania

ISBN (13) 978-973-7978-91-2

CAROLINE MYSS, PH.D

De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem?

Traducere

LAURA CRISTIANA

Editura For You

Despre autor

Dr. Caroline Myss este autorul best-sellerului „Anatomia spiritului“ și „De ce nu se vindecă oamenii și cum pot să o facă“, dar și un pionier și conferențiar internațional în domeniul medicinei energetice și al conștiinței umane. Din 1982, lucrează ca medic intuitiv: o persoană care „vede“ boala în corpul unui pacient, prin mijloace intuitive. Specialitatea ei este să ajute oamenii să înțeleagă motivele emoționale, psihologice și fizice pentru care în organismul lor apare o boală. De asemenea, a lucrat cu Dr. C. Norman Shealy, fondator al Asociației Americane de Medicină Holistică, predând metode de diagnosticare intuitivă. Împreună, au scris lucrarea *Crearea stării de sănătate: Reacțiile emoționale, psihologice și spirituale care promovează sănătatea și vindecarea*.

Caroline trăiește în Oak Park, Illinois.

Pentru informații referitoare la celelalte cărți ale lui Caroline Myss, casetele audio și video și seminariile autoarei, vizitați site-ul acestaia, www.carolinemyss.com.

Cuprins

Introducere: Ce este medicina energetică?	5
PARTEA ÎNȚÂI: DE CE OAMENII NU SE VINDECĂ	
Capitolul 1: Ranologia și focul vindecător	18
Capitolul 2: Cele cinci mituri despre vindecare	46
Capitolul 3: Chakrele, erele astrologice și formele de putere	76
Capitolul 4: Începutul călătoriei spre puterea individuală și simbolică	119
PARTEA A DOUA: ...ȘI CUM POT S-O FACĂ	
Capitolul 5: Găsirea căii drepte prin haosul vindecării	150
Capitolul 6: Aprinderea focului lăuntric vindecător	185
Capitolul 7: Vizualizarea chakrelor	230
Capitolul 8: Folosirea chakrelor și a Tainelor pentru vindecare	257
Epilog: Albă-ca-Zăpada și cele șapte chakre	289
Mulțumiri	292
Despre autor.....	294

Capitolul Unu

RANOLOGIA* ȘI FOCUL VINDECĂTOR

La sfârșitul primăverii lui 1988, am ajuns la Comunitatea Findhorn, din nord-estul Scoției, ca să țin un seminar de vindecare. La acel punct din cariera mea, oamenii care veneau la seminariile mele tindeau să fie dintre cei aflați în căutarea vindecării personale. Ei așteptau de la mine, ca medic intuitiv, să le facilitez direct vindecarea, făcându-le o citire a stării personale și stabilindu-le o schemă de tratament. (În prezent, seminariile mele sunt populate la scară largă de oameni care se bazează pe ei însăși, care vor să învețe cum să-și dezvolte intuiția, învățând să „vorbească pe limba chakrelor” și astfel, să se vindece pe ei și viețile lor - sau de profesioniști care caută să învețe cum să-i ajute pe alții să se vindece.)

* Ranologia (Woundology în limba engleză, în original) este un cuvânt inventat de către autoare, pentru a numi acel simptom/boală care se manifestă la oamenii care își folosesc rănilor/traumele/evenimentele nefericite din viață/supărările pe care le trăiesc, pentru a-i manipula pe ceilalți, pentru a provoca simpatia și compasiunea, pentru a obține putere asupra celorlalți, pentru a-i putea conduce și pentru a li se permite să acționeze într-un mod dezagreabil și să fie iertați. Este vorba despre o formă mai limitată a ceea ce autoarea numește „Sindromul Țapului Ispășitor” (Scapegoatology), prin care lumea întreagă, soarta, ghinionul, și aproape toți oamenii sunt de vină pentru ceea ce i se întâmplă persoanei respective. Ranologia se referă la faptul că persoana bolnavă cere să fie compensată de către ceilalți pentru rănilor sale, prin faptul că aceștia le acceptă cererile și pretențiile, îi lasă să facă ce vor, își manifestă simpatia aproape în orice formă cu putință și le iartă eșecurile și greșelile. N. Ed.

De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem?

Deși eu personal nu sunt o vindecătoare, am fost bucuroasă să-i ajut, desigur, în măsura capacitateilor mele. Citirile mele le confirmau deseori suspiciunile, înțelegerea sau intuițiile pe care deja le aveau despre ei însăși și despre schimbările pe care trebuiau să le facă în viețile lor. Uneori, aceste citiri inițiau un proces lăuntric de vindecare fizică și spirituală. Chiar și aşa, la acel moment, participanții la seminariile mele și eu am simțit cu toții că suntem pe calea cea bună. La urma urmei, vindecarea și sănătatea deveniseră principala preocupare a culturii holistice, sau a culturii conștiinței - dar și centrul vieții mele. Aproape toate persoanele pe care le cunoșteam, profesional sau personal, vorbeau fie despre dorința de a deveni vindecător, fie despre nevoie unui vindecător, fie că se aflau pe punctul de a merge la un alt vindecător, sau credeau că sunt menite să devină vindecători, imediat ce își vor încheia propria vindecare.

Mi-a făcut plăcere să călătoresc în jurul lumii și să cunosc oameni devotați spiritual, care aveau nevoie de mine la fel de mult cât aveam și eu nevoie de ei - și astfel, am ajuns să îndrăgesc în mod deosebit Findhorn, o comunitate de aproape trei sute de oameni, care trăiesc împreună o viață organică, în cooperare și cu respect pentru toate căile spirituale. Unii dintre membrii comunității trăiesc într-un hotel fermecător, transformat după tendințele începutului de secol, alții și-au făcut reședințele într-o zonă frumoasă de parc, pe lângă Findhorn Bay. Frumusețea aspră a reliefului munțos scoțian, combinată cu preocuparea spirituală a comunității, fac din Findhorn unul din cele mai atractive locuri. De fiecare dată când merg acolo, se pare că primesc o încărcătură energetică specială, rezultatul fiind niște revelații deosebite, iar această vizită din 1988 nu a făcut excepție de la regulă. De data aceasta, însă, revelația a venit într-un mod destul de improbabil.

Înainte să încep seminarul de o săptămână, am aranjat să iau prânzul cu draga mea prietenă, Mary.

Returat să iau ceaiul cu doi domni. Mary a intrat un pic mai târziu și când s-a apropiat de masa noastră, am prezentat-o tovarășilor meu. Tocmai întinsese mâna să-i salute, când alt membru al comunității Findhorn, Wayne, a venit spre ea și a întrebat:

„Mary, ești ocupată pe opt iunie? Avem nevoie de cineva care să însoțească un oaspete care vine la Findhorn, pe acea dată.“ Tonul răspunsului lui Mary a fost pe cât de revelator, pe atât de lung:

„Pe opt iunie? Ai spus, opt iunie?“ Sufocată de furie și de respingere, a continuat, „În nici un caz! Pe opt iunie este întâlnirea grupului meu de sprijin în cazuri de incest – și pentru nimic în lume, pentru absolut nimic n-aș lipsi de la acea întâlnire! La urma urmei, noi ne bazăm unii pe alții. Noi, victimele incestului, trebuie să fim unii lângă alții. Adică, pe cine altcineva mai avem?“

Mary a mai continuat o vreme, dar asta este tot ce pot eu să-mi aduc aminte exact. Am fost captivată de spectacolul declanșat instantaneu de o simplă întrebare despre programul ei. Wayne abia dacă a băgat în seamă răspunsul ei, i-a mulțumit și a plecat, eu însă eram uluită. Mai târziu, pe când Mary și cu mine luam prânzul, am întrebat-o despre comportamentul ei:

„Mary, de ce, atunci când ai răspuns la întrebarea lui Wayne despre programul tău, a trebuit să le spui tuturor celor trei bărbați că ai fost victimă unui incest ca fetiță, că încă mai ești furioasă pentru acest lucru, că ești furioasă pe toți bărbații în general și că intenționai să controlezi atmosfera conversației cu furia ta? Tot ce te-a întrebat Wayne a fost: „Ești ocupată pe opt iunie?“, iar ca răspuns, tu le-ai oferit acestor trei bărbați o oră de terapie în miniatură. Un simplu *da* sau *nu* era mai mult decât suficient.“

Mary m-a privit ca și cum aş fi trădat-o. Corpul i-s-a întepenit și accentuat cuvintele pe un ton rece și defensiv:

„Am răspuns în acel fel, pentru că sunt o victimă a incestului.“ S-a dat înapoi de la masă, a încetat să mănânce și și-a aruncat

șervețelul peste farfurie, indicând că prânzul nostru împreună se încheia. Deși nu mi-am dat seama pe moment, la fel se întâmpline și cu prietenia noastră.

„Mary, scumpă,“ i-am răspuns, înmuindu-mi oarecum tonul, „știu că ești o victimă a incestului, dar ce încerc să înțeleg este de ce ai considerat necesar să le spui povestea ta la doi străini și lui Wayne, când tot ce a vrut el să știe a fost dacă puteai să îl ajuti pe opt iunie. Ai vrut ca acești bărbați să te trateze într-un anume fel sau să-ți vorbească într-un anume fel? Ce te-a făcut să-ți expui rănilor pe masă, la sapte secunde după ce i-ai cunoscut?“

Mary mi-a zis că, pur și simplu, eu nu înțeleg, pentru că nu am trecut prin ceea ce a îndurat ea și numeroase alte victime ale incestului, dar că se așteptase de la mine, ca prietenă, să am mai multă compasiune. I-am răspuns că lipsa compasiunii nu avea nimic de a face cu ce o întrebam eu.

Am simțit separarea energiilor între noi, întrucât am înțeles că, pentru ca prietenia noastră să continue, era nevoie să „vorbesc despre răni“ cu Mary, să merg după niște reguli foarte precise, care se aplică unui „prieten adevărat“ și să țin minte întotdeauna că ea se definește printr-o experiență negativă.

Pe lângă istoria ei dureroasă din copilărie, Mary mai avea și o serie de antecedente de boli cronice. Mereu suferea de câte ceva – în unele zile la nivel emoțional, alteori la nivel fizic.

Deși era drăguță și întotdeauna gata să-și ajute prietenii, agreea mult mai mult compania oamenilor care avuseseră și ei parte de copilării abuzive. În acea zi, la prânzul nostru, mi-am dat seama că Mary avea nevoie să fie cu oameni care vorbeau aceeași limbă și împărtășeau aceeași gândire și aceleași comportamente. Imediat am început să mă gândesc la această atitudine ca la „ranologie“.

De atunci, am fost convinsă că, atunci când ne definim pe noi însine prin rănilor noastre, ne împovăram și ne pierdem energia fizică și spirituală și ne expunem la riscul îmbolnăvirii.

În acea zi, m-am simțit de parcă aş fi fost catapultată din cultura înconjurătoare, vindecătoare din Findhorn și din mișcarea generală de conștiință – și aş fi privit-o din afară. Deși nu observasem mai înainte acest model de găndire și de comportament la Mary sau la oricine altcineva, chiar a doua zi, lucru curios, la seminarul meu a avut loc o versiune în miniatură a incidentului cu Mary.

Ajunsesem cu douăzeci de minute mai devreme, ca să îmi pregătesc prezentarea și am observat o doamnă stând singură. M-am așezat lângă ea și am întrebat-o:

„Cum vă cheamă?“ Asta e tot ce-am întrebat. Fără măcar să se uite la mine, ea a răspuns:

„Sunt o victimă a incestului, dar acum am cincizeci și șase de ani și am trecut peste acea traumă. Am un grup de sprijin minunat și ne întâlnim, mai mulți, cel puțin o dată pe săptămână, ceea ce cred că este esențial pentru vindecare.“ Încă nu-mi spusește numele său, așa că am întrebat-o din nou:

„Și cum vă cheamă?“ Dar ea tot nu mi-a răspuns direct.

Părea a fi năucă. Am avut senzația că se pregătise de mult timp să spună ceva în public, iar acum, când i se dăduse posibilitatea, nu mai putea să audă nici o întrebare care nu avea legătură cu programul ei. În loc să-mi spună cum o cheamă, ea mi-a spus cât de mult îi plăcea să vină la seminarii ca ale mele, pentru că aici erau liber să vorbești despre trecutul tău, iar ea spera că voi da oamenilor ocazia să-și spună poveștile personale. I-am mulțumit și am plecat din încăpere, având nevoie de câteva momente să mă reculeg.

N-a fost o coincidență să cunosc această femeie, a doua zi după incidentul cu Mary. Eu cred că am fost îndrumată să acord atenție modurilor în care ne așteptăm să ne vindecăm viețile – prin terapie și prin grupuri de sprijin.

Am văzut că atât de mulți oameni aflați în mijlocul unui „proces“ de vindecare se simt, în același timp, blocați. Ei se străduiesc să se confrunte cu rănilor lor, lucrând conștiincios ca să dea un sens

experiențelor și traumelor groaznice din trecut și practicând înțelegerea cu compasiune a altora, care împărtășesc propriile răni. Dar ei nu se vindecă. Și-au redefinit viețile în jurul propriilor răni și al procesului de a le accepta. Ei nu lucrează ca să depășească aceste răni. De fapt, ei sunt blocăți în propriile răni. Acum, avertizată să-i aud pe oameni vorbind despre ranologie, cred că mi-a fost dat să pun sub semnul întrebării presupunerile pe care eu și mulți alții le susțineam cu mare drag – mai ales presupunerea că oricine care este rănit sau bolnav își dorește recuperarea totală a sănătății sale.

M-am simțit ca și cum mi s-ar fi dat o pereche de ochelari magici, cu care să văd dincolo de comportamentul studenților de la seminariile mele. Curând, am aflat că limbajul rănilor era vorbit și în afara Findhorn-ului. Oamenii de peste tot confundă valoarea terapeutică a exprimării personale cu permisiunea de a-i manipula pe alții cu rănilor lor. În loc să-și privească dezvelirea proprietelor rănilor ca pe o etapă timpurie a procesului de vindecare, ei își folosesc rănilor pe post de drapel și grupurile drept familii și națiuni.

Oare cum am ajuns la un astfel de impas? Cu ceva mai mult de o generație în urmă, societatea noastră era una în care oamenii aveau dificultăți în a-și exprima până și cele mai inocente nevoi psihologice și emotionale. Astăzi, oamenii își poartă cele mai adânci răni pe epoleti, ca pe o insignă roșie de curaj.

Cum am ajuns la acest punct? Ca să explic, trebuie să merg un pic mai mult înapoi în trecut.

DE SCHIDERE A

Am început să lucrez ca medic intuitiv în 1983, când am căpătat capacitatea să simt boala la alți oameni. La acel moment nu aveam nici un fel de pregătire ca profesionist în sănătate, dar eram partener la o editură care publica lucrări despre conștiință, sănătate și medicină alternativă sau complementară. Compania publica de la

relatări despre vindecare la prima mână, ale persoanelor, până la cărți ai unor autori cu o orientare mult mai științifică, prezentând cercetări și descoperiri de tratamente medicale, pe atunci considerate alternative. Acei ani ca editor și medic intuitiv m-au instruit în moduri care se completau atât de bine, încât acum simt că această edicare personală trebuie să fi fost dirijată de o forță superioară.

Nenumăratele manuscrise pe care le primeam, care conțineau istorii personale, dezvăluiau profunzimea fricii pe care o simt oamenii atunci când se confruntă cu o boală letală. Dar multe istorisiri mai dezvăluiau, pe de altă parte, și puterea spiritului omeneșc de a cataliza un proces de vindecare ce poate recupera forță vitală, poate da un înțeles bolii și poate vindeca boli aparent cronice sau mortale. Din când în când, dădeam peste manuscrisul vreunui pacient care pierduse lupta pentru viață fizică, dar câștigase o liniste interioară – un sentiment de împlinire a acestei vieți și o acceptare a următoare etape: moartea corpului.

La începutul anilor '80, cultura noastră era flămândă de vindecare și în căutarea experienței sau stării mentale care ar iniția un foc vindecător. Când am început să fac seminarii, în 1984, domeniul vindecării alternative stabilise un vocabular nou pentru vindecarea psihologică și emoțională. Oamenii vorbeau deschis despre sănătatea lor fizică, mentală și spirituală. Împărtășirea detaliilor istoriei personale devenise ceva obișnuit, iar experiențele de incest, molestare și abuz din copilărie erau discutate în mod deschis. Granițele sociale care înațiente restricționau nivelul acceptabil de schimburi sociale s-au dizolvat într-o nouă formă, de intimitate instantanee.

Acest nou fel de intimitate s-a dezvoltat din cultura terapeutică a anilor '60. Înainte de anii '60, secretele de familie, informațiile financiare, afiliațiile politice, dificultățile profesionale și bărfele despre cine avea o aventură cu cine erau toate considerate informații „intime“, împărtășite doar membrilor familiei și prietenilor foarte apropiati. Chiar și să întrebai pe cineva cu ce candidat a

votat la președinție era considerat a fi o întrebare extrem de personală. Nu se discutau ușor astfel de subiecte nici printre cunoșcuții foarte vechi, de încredere: Înainte de anii '60 ne lipsea vocabularul pentru a împărtăși cu alții conținutul cel mai intim al vieților noastre emoționale. Nevoile emoționale personale încă nu fuseseră introduse în cultura noastră generală. Încă nu ne simteam confortabil să ne exprimăm experiențele psihologice interioare și se considera, în general, că nevoile noastre fizice și emoționale elementare erau satisfăcute dacă ne îngrijeam de responsabilitățile noastre de serviciu și de familie. Mai mult decât atât, înainte de anii '60, societatea în general îi privea pe cei care cereau ajutorul unui psihiatru ca fiind bolnavi mental.

Chiar în 1972, dezvăluirea că un candidat vice-prezidențial – partenerul lui George McGovern, Thomas Eagleton – făcuse psihoterapie a fost un motiv suficient pentru a-l elimina din cursă. Noțiunea de a lucra terapeutic cu o traumă era încă nefamiliară, așa că oamenii percepeau orice stres mental ca fiind o boală mentală. Le era frică de cotoanele mai retrase ale minții și ale inimii și prea puțini le explorau de bunăvoie. Cei care totuși o făceau dobândea reputația de rebeli, excentrici, mistici, pustnici sau proscriși sociali. Majoritatea oamenilor nu se atingeau de forțele lor interne, ci trăiau în siguranță presupunerii că, dacă părțile exterioare ale vieții lor erau stabile, mintea și inima lor va atinge un nivel de satisfacție în mod natural.

Era terapeutică a dat naștere unei dimensiuni cu totul noi în gândire. Ea a deschis lumea interioară din spatele ochilor noștri. Cu fiecare pas pe care l-am făcut spre interior, s-au ivit noi percepții despre noi însine, care au depășit granițele păzite care de mult timp ne încadrau emoțiile și psihicul. Conceptul conform căruia „noi ne creăm propria realitate“ parea să fi apărut în uzul popular ca din senin.

Ideea electrizantă că am avea un soi de putere personală spirituală supremă a pus stăpânire pe imaginația oamenilor, iar *responsabilitatea de sine* a devenit un nou cuvânt de putere. Am aplicat aceste credințe, în toate aspectele vieții noastre. În mod special, am început să le aplicăm la procesul de vindecare.

Oamenii au devenit deosebit de dornici să „ia poziție și să proclame“ nu doar că sunt bolnavi, ci și că sunt responsabili pentru boala lor, ca și cum acest act de curățare publică conținea în sine vreun fel de putere care ar garanta o trecere sigură la sănătate. La propriile mele seminarii și la altele la care am asistat, unul după altul, oamenii descriau o boală anume și apoi adăugau: „Știu că sunt răspunzător pentru ea“. Dacă altă dată era tabu să vorbești despre emoții în public, acum aceasta era o condiție pentru vindecare. Alimentați de noțiunea că la baza bolii lor fizice se afla o rană emoțională pe care o trăiseră anterior, oamenii plonjau în viețile lor interioare, hotărâți să exorcizeze orice amintire, gând sau atitudine negativă. Dacă ar fi reușit să descuie acel impuls emoțional profund și secret, sau să se elibereze de acea experiență negativă din copilărie, ei credeau că sistemul lor biologic va răspunde și îi va recompensa cu o sănătate completă. Aproape toată lumea pe care am cunoscut-o în timpul acestor ani era convinsă că pentru o recuperarea completă a sănătății, nu era nevoie decât de o introspecție psihologică în interior. Destul de surprinzător, toți participanții la seminar care treceau prin acest ritual spontan de confesiune publică străluceau de entuziasm și speranță. Uneori, dacă povestea lor era extrem de spectaculoasă, confesiunile erau urmate de aplauze.

Și eu, la fel ca și ceilalți participanți la seminar, credeam că psihicul detine cheia spre vindecare fizică. Eram convinsă că o putere interioară conținea combustibilul de care aveam nevoie ca să ne reorganizăm biochimia și să ne reconstruim corporile. Câteodată, câte cineva care reușea să-și trateze o boală – și care nu doar făcuse boala să se retragă, ci reușise efectiv o vindecare completă –

obținea un statut aproape de celebritate la seminarii. În timpul pauzelor, toți se strângeau în jurul autovindecătorului și întrebau: „Ce-ai făcut ca să te vindeci?“ Ascultam și eu, dornică să învăț din vreun tratament extraordinar, vreo schemă de nutriție sau de psihoterapie care ar putea asigura un remediu.

Autovindecătorii acordau credit unei serii vaste de factori, printre care schimbări în alimentație, terapie prin vitamine, băi cu nămol, hipnoză, amintirea vieților trecute, exerciții, antrenamente corporale și curățirea colonului.

Însă cel mai des, ei prezentau detaliat tratamente care ajutau corpul, mintea și sufletul împreună. Indiferent de tratamentul sau de programul alimentar pe care îl descriau, cel mai de preț dar al autovindecătorilor era speranța pe care o dădeau restului grupului. Cei care reușiseră să se însănătoșească erau considerați dovada vie că eforturile individuale de autodescoperire și vindecare, frecventarea seminariilor, cititul de cărți și a învăța să ne exprimăm profund erau metode care dădeau rezultate.

↔ MOMENTUL DE RĂSCRUCE ↔

Din motive pe care s-ar putea să nu le înțeleg niciodată, anul 1988 a fost anul când viziunile și credințele despre vindecare s-au schimbat, cel puțin în cadrul rețelei în care predam. La acel moment faceam seminarii în mai multe țări, iar în acel an am întâmpinat aceeași reacție peste tot în lume: Participanții la seminarii nu mai erau interesați numai de cum să se vindece. Ei voiau să știe de ce nu se vindecau. Încercaseră multele alternative de vindecare existente – și, totuși, nu se vindecau.

Atenția lor se deplasase de la entuziasmul căutării individuale a regimului potrivit, a combinației unice de tratamente pentru minte și corp, la o frustrare teribilă și o întrebare neîncetată: „Ce se întâmplă aici? De ce nu funcționează nimic?“

Disperarea pe care o simțeau era fenomenală. Nici nu mai pot să-mi aduc aminte de câte ori am fost întrebată: „Credeți că sunt pedepsit pentru ceva?“ Pe atunci nu aveam răspunsul potrivit, ci doar unul vechi și preferat: „Păstrați-vă credința și concentrați-vă pe vindecare. Nu puteți să vă permiteți să gândiți negativ.“ Era, probabil, la fel de util ca și cum aş fi spus: „Nu vă gândiți la o maimuță albastră.“ Ba putea chiar să mai adauge ceva la sentimentul de vină al persoanei, legat de boala sa.

Cu siguranță că – atunci, ca și acum – credința și optimismul sunt factori importanți în vindecarea oricărei crize de viață, inclusiv a bolii. În 1988, însă, am văzut cum oamenii se retrag din optimismul sănătății holistice și al propriei responsabilități și se întorc la superstițiile a ceea ce eu numesc mintea Tribală.

Bănuiau că erau pedepsiți pentru ceva îngrozitor ce făcuseră, vedea boala sau suferința ca pe o judecată a cerurilor. Chiar și eu devineam la fel de învăluită în eroare ca și ei.

Privindu-i cum se luptau atât de îndărjit cu vindecarea, am început și eu să mă întreb dacă nu cumva făceau ceva greșit – dacă era posibil să nu le fie dat să se vindece, sau dacă era posibil ca încă să nu se fi descoperit tratamentul potrivit...

PUTERA SEDUCĂTOARE A RĂNIOR

Pe urmă, într-o zi la prânz, a avut loc întâlnirea mea cu Mary, în Findhorn, urmată de întâlnirea cu victimă incestului de la seminariul meu de vindecare și am început să am o bănuială legată de locul unde se ascundea problema. Pentru următorii câțiva ani, rano logia a devenit principala mea preocupare. Am învățat să ascult printre rânduri, ceea ce spuneau participanții la seminariile mele. Am început să discern când o persoană trecea cu adevărat prin stadiul specific al vindecării care necesită un martor, sau când cineva

descoperise valoarea „de schimb“, de monedă socială, a rănii sale – aceasta fiind conotația manipulativă a rănii.

„De fiecare dată când înveți un cuvânt nou, trebuie să asculti cu atenție“, mă învățase, în copilărie, mătușa mea preferată: „pentru că îi vei auzi pe toți folosindu-l“. Avusese dreptate – de îndată ce m-am deschis către „rano logie“, majoritatea oamenilor de la seminariile mele, vorbeau acest nou limbaj, împărtășindu-și deschis povestile lor personale cu alții participanți. Din când în când, împărtășirea lor se transforma chiar într-o competiție, în care o persoană părea să încerce să eclipseze experiența dureroasă a celeilalte. Împărtășirea rănilor devenise noua limbă a intimității, o scurtătură spre dezvoltarea încrederii și a înțelegerii. Schimbul de dezvăluiri intime, care inițial fusese dezvoltat și menit ca dialog între terapeut și pacient, devenise ritualul de apropiere pentru persoane care abia se cunoșteau.

Spre exemplu, am întâlnit o femeie care, după ce ne-am cunoscut, a spus clar că „regulile“ pentru a fi prietenă cu ea începeau prin a fi de acord să-i „onorez rănilor.“ Când am rugat-o să-mi spună ce însemna acest lucru în termeni practici, ea mi-a zis că abia acum începea să-și prelucreze toate agresiunile pe care le experimentase în copilărie și că, în cursul vindecării acestor răni, avea deseori oscilații de dispoziție și crize de depresie. „A-i onora rănilor“ însemna a-i respecta aceste dispoziții, a nu le contesta. Ea își aroga dreptul de a stabili tonul oricărui eveniment social la care participa. Dacă era „la pământ“, se aștepta ca cei care o susțineau să nu facă glume, ci să-și ajusteze dispoziția și conversațiile la ale ei. Am întrebat-o cât timp credea ea că ar avea nevoie de acest nivel intens de susținere. „S-ar putea să dureze ani de zile“, a răspuns ea „și dacă o să fie aşa, mă aștepț ca cei care mă sprijină să-mi ofere acel timp.“

Acest tip de autoritate socială poate deveni foarte puternică, chiar adictivă – sănătatea nu comandă niciodată o astfel de influență. Când mi-am întrebat noua cunoștință care era motivația ei